

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Investidura com a Doctor "Honoris
Causa" per la Universitat de València a
Miquel Dolç i Dolç

Discurs del Sr. Rector Pedro Ruiz Torres

València, 25 octubre de 1995

INVESTIDURA DE DOCTOR HONORIS CAUSA A TÍTOL PÒSTUM
DE L'EXCM. SR. MIQUEL DOLÇ I DOLÇ

Coincideixen en aquest solemne acte la investidura de doctor Honoris Causa de la Universitat de València, a títol pòstum, de l'Excm. Sr. Miquel Dolç i Dolç i l'homenatge que li tributa l'Institut Joan Lluís Vives.

La mort del nostre homenatjat a la fi de 1994, com ha assenyalat el professor Pérez Durà en la laudatio, ha impedit que la investidura poguera celebrar-se en vida, desgraciadament per a tots nosaltres.

S'ha parlat dels mèrits excepcionals de la persona, de la seua triple condició de poeta, humanista i investigador, de la seua generositat com a professor universitari... Permeteu-me afegir-hi per la meua part una faceta més de la seua activitat universitària. El professor Miquel Dolç va ser entre 1959 i 1965 vicedegà de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de València i després degà entre 1965 i 1968. Va ser, doncs,

responsable de l'activitat acadèmica d'una Facultat que va experimentar durant la dècada de 1960 una autèntica revolució en el camp de les Humanitats i de les Ciències Socials. L'època en què coincidiren a les seues aules professors d'un altre caire que introduïren noves concepcions i noves metodologies en els sabers respectius fins a un punt que no tingué comparació en d'altres parts d'Espanya: José María Jover, Antonio López Gómez, Joan Reglà, Manuel Sanchis Guarner, Julián San Valero, Miquel Tarradell, Antonio Ubieta, Emili Giralt, José María López Piñero, Vicenç Roselló... Amb tots ells va compartir Miquel Dolç aquesta renovació àmplia i profunda que ens va permetre en una època molt primerenca eixir de la mediocritat intel·lectual que havia imposat el règim de Franco. A més, Miquel Dolç tingué també un paper de primer ordre en la recuperació d'una cultura que havia estat menyspreada fins aleshores. Amb motiu del V centenari d'Ausiàs March, es va fundar l'any 1959 l'Aula Ausiàs March, en la qual organitzarien Julián San Valero, Sanchis Guarner, Miquel Tarradell i Miquel Dolç actes culturals, cursos i conferències en valencià. Va ser la primera manifestació de l'interès d'un reduït grup de professors universitaris -dos valencians, un català i un mallorquí- per la recuperació d'una cultura d'arrels comunes, recuperació que, vint anys després, culminà en el Primer Congrés d'Història del País Valencià, celebrat en 1971, impressionant pel nombre i la qualitat dels participants.

Desgraciadament per a tots nosaltres, Miquel Dolç deixà la Universitat de València l'octubre de 1968 per tralladar-se a la Universitat Autònoma de Madrid, on es va quedar fins a jubilar-se. No va ser testimoni, doncs, del conflicte que alguns s'entesten encara a revifar, el qual persegueix separar i enfrontar pobles i cultures que tenen tant en comú.

Encara recorde, acabat d'arribar a València atret pel prestigi de la Facultat de Filosofia i Lletres, el mateix curs de la seua pertença, la frustració que vaig sentir en no haver-lo pogut tenir de professor en el primer any de carrera. Els companys d'altres cursos superiors parlaven del seu enorme coneixement del món grecoromà que convertia les classes de grec i de llatí en una cosa realment excepcional. No puc més que recordar-lo amb tristesa, de la mateixa manera que sent, una vegada més, que ens falte la seua presència ara en aquest acte en què la Universitat de València li ha concedit la distinció més estimada pels universitaris, el doctorat Honoris Causa.

Rebeu-lo, Senyora Maria Eugènia del Rincón, viuda de Miquel Dolç, com un testimoni més del reconeixement que mereix la figura intel·lectual del vostre espòs. La memòria sempre és més enllà de la vida, i per això la Universitat de València i totes les

universitats que constitueixen l'Institut Joan Lluís Vives
tributen aquest doble homenatge.

València, 25 d'octubre de 1995